Turczi István

Leköt a létezés

Kormos István sakktáblája

A Szecska zuzogó, szagos vizében ülnénk.
Felhőfalkában, hol a víz köpenye gőz.
Sós veríték és vállcsontok ropogása,
sakktáblánkra szitálva hull az ősz.

Mindenki, aki tudja, mormolja saját
történetét: dúl a szertartásos merítkezés.
Táskás szemedben *vízgyöngyös liliomszál*
sétáját látom. Közben rosálsz; leköt a létezés.

Akkor mesélni kezdesz; lesz benne nevetős,
búsulós, bűvölős és persze lesz benne nyers.
Bár percenet időt sem őriz a szó, kezdenél
mesélni, mert egy élethez túl rövid a vers.

Mintha szél szórná szét a beszélő arcokat,
a délután egyetlen nagy gomolygó massza lesz.
A gutaütéses óriáskerék helyén már nap dereng,
s a *denevérszavak* közt új barátokra lelsz.

A Szecska gőzölgő vizében békülnénk így
a korral, kihoppázva múltjelenből, veled,
s én észre sem venném, hogy te adtál mattot,
nem a fürdőköpenyben medvéskedő képzelet.

Szaniszló szerint a másvilág

Kálnoky holtidényben

Az üresség szögelhető azon az
elhagyatott novemberi fürdőhelyen,
hol Szaniszló, szintén dunántúli
születésű költőtársam, pihen.

Lassú keringő ütemére forognak
a nappali árnyak. Szürke eső könnyezik.
A köd korhadó, százados fákban
terpeszti szét jégpántos ujjait.

Kísértetjárta, gőzölgő rezervátum ez.
Idén már a vázákban sincsen virág.
Ajtókat csapkod a szél, a lámpák nem égnek.
Szaniszló szerint ilyen a másvilág.

Viszont nem látásra, mondják a falak.
Az izzasztóban viszont jókora előny,
hogy üresek a medencék; már nem
zsúfolódik, csak az elíziumi mezőny.

Azért még évről évre visszatér ide:
a megszokás hatalmas mágnes.
Vonzza őt *a természet gyönyörű gyomra,*
s nemcsak a rím kedvéért: valami Ágens.

Aztán Mara nővér, Erika, Hilda,
és a sor turnusonként folytatható.
Szaniszló szerint a dunyha alatt egyedül
kitervelt kalandnál nincs jobb altató.

Enyhén szólva szűk az eseményhorizont.
Pár visszajáró lélek, és sorsüldözött alak.
Az ebédlőben rég nincs kártyaparti.
Tévét nézni este tízig szabad.

Sokkal kisebb dolgok is akadnak,
például a képzelt írógépkattogás.
Szaniszlónk szerint költőknél
a képzet kényszeres vonás.

Minden zárat kipróbál, mielőtt
aludni tér. Egy testhelyzet menedéke.
Szaniszló szerint édeni állapot.
Egy újabb napnak így lesz vége.

Mintha gyermek volna újra,
emlékezetének rozsdás lemezébe vésve.
Az ablakból *a felhők, akár egy*
haldokló isten lemondó legyintése.